

Arrest

nr. 348 036 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 mei 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 maart 2026 dient verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij in december 2022 in Griekenland geregistreerd werd en dat zij op 31 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland.

1.3. Op 23 april 2026 wordt verzoekende partij voor een eerste maal gehoord in het kader van het verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 28 april 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Zwitserse instanties. Op 4 mei 2026 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 18(1)d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

De Griekse autoriteiten weigeren op 5 mei 2026 de overname van verzoekende partij.

1.5. Op 15 mei 2026 neemt verwerende partij een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}), dat op 28 mei 2026 ook aan verzoekende partij wordt betekend.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: Kaya
voornaam: Roni
geboortedatum: 01.01.1998
geboorteplaats: Kozluk
nationaliteit: Turkije*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127bis om de overdracht aan Zwitserland uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Kaya, Roni, verder betrokkene genoemd, die verklaart de Turkse nationaliteit te hebben, bood zich op 30/03/2026 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 30/03/2026 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Griekenland op 05/12/2022 en in Zwitserland op 31/05/2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 23/04/2026. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn broer, zijnde KAYA, Sinan, in België verblijft en erkend is. Hij verklaarde verder dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort en dat zijn identiteitskaart afgenomen werd in Griekenland. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij wel een Zwitserse verblijfskaart neer, geldig tot 28/05/2025.

Gevraagd naar zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij Turkije op 22/11/2022 verlaten heeft omwille van politieke problemen. Hij verklaarde dat hij naar Griekenland gereisd is, waar hij vijf à zes maanden verbleef. Omdat hij niet zeker wist of hij veilig was, verliet hij Griekenland en reisde hij per vrachtwagen verder naar Zwitserland, waar hij in mei 2023 aankwam. Hij verklaarde dat hij in Zwitserland een asielaanvraag indiende, maar dat deze afgewezen werd. Omwille van deze reden verliet hij Zwitserland en reisde hij per trein via Frankrijk naar België, waar hij op 27/03/2026 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde

dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer in België verblijft en deze hem gezegd heeft dat de hulp die je in België krijgt goed is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland omdat Zwitserland hem wil deporteren naar Turkije, waar hij enorm veel problemen heeft.

Op 28/04/2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Griekse en de Zwitserse instanties. Deze werd op 05/05/2026 door de Griekse instanties beantwoord met een weigering. De Zwitserse instanties stemden op 04/05/2026 echter in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Zurich.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zwitserse instanties stemden op 04/05/2026 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zwitserse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn broer er verblijft en deze hem gezegd heeft dat de hulp die je in België krijgt goed is. Vooreerst wensen we op te merken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat betrokkene niet in Zwitserland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende de aanwezigheid van zijn broer in België wensen we op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Het in België verblijvende familielid van betrokkene kan ten overstaan van betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Verder wijzen we er op dat het EHRM in verscheidene arresten oordeelde dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van betrokkene niet voorgelegd.

We wensen tevens op te merken dat betrokkene als verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn valt en dat hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning ook niet aangewezen is op zijn familie.

Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland omdat Zwitserland hem wil deporteren naar Turkije, waar hij enorm veel problemen heeft. Hij stelde dat het hem buiten Zwitserland niet veel uitmaakt waar hij bescherming krijgt. Vooreerst wensen we op te merken dat betrokkene hier ook redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Verder wensen we er op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men bij een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken onlosmakelijk deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en houdt op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest in. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Tevens hebben de Zwitserse instanties middels het akkoord van 04/05/2026 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland. De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Zwitserse grondgebied.

We wensen nogmaals te benadrukken dat Zwitserland door een met Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Zwitserland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, Esther Omlin, “Asylum Information Database – Country Report – Switzerland”, laatste update 20.05.2025, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt dat er geen noemenswaardige obstakels zijn voor personen die naar Zwitserland terugkeren in het kader van een Dublinprocedure (“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”, AIDA p. 53).

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Zwitserland worden overgedragen, worden door de politie ontvangen op de luchthaven of de grenspost. Personen in een terugnamesituatie moeten zich melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan zij werden toegewezen, ongeacht de status van hun procedure. De betrokkenen krijgen van de politie een ticket voor het openbaar vervoer om zich naar het migratiekantoor van het bevoegde kanton te begeven. Indien een persoon om gezondheidsredenen niet zelfstandig kan reizen, zal het kanton of het federale asielcentrum de transfer organiseren (blz. 53).

Het AIDA-rapport stelt dat indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions” – AIDA p. 87, 89). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantons en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (AIDA p. 74 – 75). Opvang via de kantons gebeurt meestal in collectieve opvangcentra. De verzoekers hebben hier in het algemeen meer vrijheid dan in de federale centra, zo mogen ze het centrum in de meeste gevallen verlaten en terugkomen wanneer het hen uitkomt en kunnen ze hun eigen eten koken. In sommige centra in de kantons is ook toegang tot beroepsopleidingen en taalcursussen. Daarentegen liggen de meeste centra in de kantons erg afgelegen en maakt dat het moeilijker om vrienden, familie of advocaat te ontmoeten (AIDA p. 104).

In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van overmatig gebruik van geweld door het veiligheidspersoneel in 2020. De Zwitserse autoriteiten zijn zich hiervan bewust, en startten in 2021 met verschillende maatregelen en projecten om dit tegen te gaan. Tijdens de vergadering van de Bondsraad op 25.01.2023 hebben zij hun voornemen bekendgemaakt om transparante en uitgebreide regels op te stellen voor de werking en veiligheid van asielzoekers en personeel. Er werd een procedure gestart over een wijziging in de asielwet, die werd besproken en akkoord mee werd gegaan in het parlement in maart 2025. Deze aanpassing van de wet zal waarschijnlijk in 2025 in werking treden. Daarnaast heeft het SEM (State Secretariat for Migration) 7 gespecialiseerde personeelsleden aangesteld die verantwoordelijk zijn voor geweldpreventie. Ook werd een anoniem meldpunt voor geweld opgericht in februari 2024 (AIDA p. 103 – 104).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op juridische bijstand in eerste instantie, ongeacht het soort procedure waarin zij zich bevinden (AIDA p. 39). In navolgende verzoeken kan ook beroep worden gedaan op juridische bijstand. De toekenning hiervan is afhankelijk van beschikbaarheid, capaciteit, en de inschatting of een volgend verzoek zal leiden tot een statuut (AIDA p. 75). De gratis juridische bijstand omvat niet het indienen van een beroep. Deze bijstand kan achteraf vergoed worden door het Hof als het beroep niet wordt beschouwd als ‘gedoemd te mislukken’ (AIDA p. 42).

We wensen desbetreffend op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Zwitserse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zwitserland. We zijn echter van oordeel dat

deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zwitserse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat alle verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg en ook in geval van beperkte materiële opvang een beroep kunnen doen op de ziekteverzekering. Ook psychologische als psychiatrische behandelingen zijn inbegrepen in de ziekteverzekering. Als de procedure afgelopen is kunnen verzoekers ook na afwijzing van hun verzoek rekenen op dringende medische hulp (AIDA-rapport p. 107). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Tot heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel

51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

1.6. Op 1 juni 2026 legt verzoekende partij via J-BOX een verzoekschrift neer waarbij zij de schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid vordert van deze bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald bevindt zij zich op heden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit het verzoekschrift blijkt dat zij ook de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM)..

Verzoekende partij motiveert haar enig middel als volgt:

“2.2. NOPENS DE ERNSTIGE MIDDELEN

i. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 199596, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken.

Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

3.

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

Vooreerst hebben asielzoekers in Zwitserland gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, p. 40 e.v.: (eigen onderlijning)

"The legal representation lasts, under the accelerated and the Dublin procedure, until a legally binding decision is taken, or until an incidental decision on the allocation to the extended procedure is issued by the SEM. It also extends to a possible appeal procedure in front of the FAC. It ends when the assigned legal representative informs the asylum applicant that they do not wish to submit an appeal because it would have no prospect of success (so called "merits-test"). This can be seen as problematic since the merits-test would

be a task for the Court but also, since the estimation of the prospect of success is depending on jurisprudence, the development of the jurisprudence is slowed down.”

(...)

“Revocation of mandates are particularly problematic given the geographic isolation of some federal centres and the short deadlines for introducing an appeal, which can make it practically impossible to find a legal representation and hence prevent the asylum applicant from accessing an effective remedy. This problem may be accentuated depending on the region the asylum applicant was allocated to, as discussed above, which also creates unequal treatment. Also, for legal advice offices or lawyers who take over and appeal in those cases, there is only very little time for gathering all documents and writing the appeal.”

(...)

“The system of legal representation in the extended procedure implemented by the SEM covers solely the decisive steps of the asylum procedure. It does not include the submission of an appeal to the FAC, a task for which they could be reimbursed afterwards by the Court if the appeal is not considered as doomed to fail. Furthermore, several activities traditionally carried out by the legal advice offices active in the cantons do not fall within the scope of application under the new Asylum Act and the related ordinances, for instance family reunification procedures, contacts and reaching out to health professionals or questions relating to accommodation.¹⁹⁷ When asylum applicants are attributed to a canton where another language is spoken than in the one spoken where the federal centre was located, this can represent an obstacle for the legal representative. Complementary interviews will be conducted in the initial federal asylum centre in the language of that centre, and the decision will also be written in that language. A further obstacle for legal representatives in the extended procedure is that the SEM does not allow access to the minutes of the interview on the asylum grounds, except if there is a complementary interview. In this case they only have access two hours before the interview or – in case the legal representative has to travel a long way to the federal centre where the interview will take place – the evening (after 17h) before the day of the interview. This time is insufficient to prepare for the interview, especially if it is written in a language that the legal representative does not completely master. This also does not allow for adequate exchange with the asylum applicant, especially when a translator is needed.”

Hieruit blijkt dat kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures (specifiek de beroepsprocedure) niet steeds kan worden gegarandeerd.

In de beroepsfase maakt de kosteloze juridische bijstand een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde.

Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op het slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoetigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Daarnaast is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren.

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Zwitserse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

b. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Zwitserland eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur, de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

b.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Zwitserse wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 32 e.v. (eigen onderlijning):

“The Asylum Act sets time limits for deciding on the asylum application at first instance. In an accelerated procedure, the decision should be notified within 8 days following the end of the preparatory phase whereas this period is extended to 2 months under the extended procedure. However, the procedural deadlines set in Swiss law are not binding but rather give a general temporal scope. There are thus no legal consequences arising from not respecting them and no legal action can be taken.

In 2025, the average duration of the procedures (excluding those conducted under the old procedure) from the application to the first instance decision was 56 days for Dublin procedures, 58 days for accelerated procedures and 523 days for extended procedures. The average duration of procedures that were concluded in 2025 under the old procedure was 484 days.

9.487 applications were pending at first instance on 31 December 2025, 17 of which were still from the old procedure (referring to the asylum system in Switzerland before March 2019). The decision-making at first instance should be consistent. Therefore, the SEM coordinates between the six asylum regions. Possible differences could be corrected on court-level, as there is only one national instance for asylum cases in Switzerland. However, in practice the jurisprudence of the Court is not always consistent according to the observations of SRC.”

b.2. Nopens het gebrek aan (neutrale) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 36 (eigen onderlijning):

“Even if, in general, an interpreter is present during the interviews, some problems have been identified with regard to simultaneous translation. Internal, unpublished surveys on procedural problems regularly highlighted difficulties relating to simultaneous translation, such as partially incorrect translations, difficulties in comprehension considering the cultural context and the corresponding references. In this respect, the systematic presence, in principle, of an interpreter and a legal representative during the interview should reinforce the right of asylum applicants to be able to express themselves in a language of which they have a sufficient command.”

b.3. Nopens het gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht

Tegen de beslissing bekomen in de asielprocedure is conform de Zwitserse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federale Administratieve Rechtbank (TAF). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 37: (eigen onderlijning)

“It is important to note in this respect that the FAC cannot fully verify asylum decisions of the SEM. The Court can examine the SEM’s decisions on asylum only regarding the violation of federal law, including the abuse and exceeding as well as undercutting (but not the inappropriate) use of discretionary powers or incorrect and incomplete determination of the legally relevant circumstances. Even if the Court can still verify the appropriateness of the enforcement of removal (as this part of the decision falls under the Foreign Nationals and Integration Act, as opposed to the decision on asylum, which falls under the Asylum Act and is therefore subject to the limitation of the Court’s competence), it is questionable whether the legal remedy in asylum law is effective. The limitation of the Court’s competence in asylum decisions seems problematic and unjustified in view of the rights to life, liberty and physical integrity that are at stake. It can lead to incongruities between the areas of asylum and foreigners’ law.”

(...)

“Criticism from UN-CAT: In the views adopted in 2022 by the Committee against Switzerland, the UN-CAT considered that the asylum procedure before the SEM/FAC suffered from significant shortcomings. It stated that the judgment of the Court, given by a single judge, with only an anticipated and summary assessment of the complainant's arguments, based on a questioning of the authenticity of the documents submitted, but without taking measures to verify them, constituted a breach of the procedural obligation to ensure an effective, independent and impartial examination required by Article 3 of the Convention.”

“As of January 2026, there were no relevant changes in practice following this complaint.”

b.4. Betreffende de situatie na de afwijzing van de eerste asielaanvraag

Bovendien is de situatie van asielzoekers na afwijzing van de eerste asielaanvraag in Zwitserland ondermaats, zelfs indien een latere asielaanvraag in overweging wordt genomen. De kans bestaat aldus dat de eerste asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen waarna hij een nieuwe asielaanvraag indient die in overweging wordt genomen, maar hem toch alle verdere hulp wordt onzegd.

Zie hieromtrent AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 91 e.v. (eigen onderlijning):

“Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from social assistance. In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for reexamination, revision or subsequent application). These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set out basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity. But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum applicants. In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations. The Confederation compensates cantons for the costs of emergency aid.

(...)

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum applicants whose (subsequent) procedure is still on-going. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted legal status at the end of the procedure.”

c. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Zwitserland dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Zwitserland niet is aangepast aan de (recente) instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 101: (eigen onderlijning)

“Many cantons organise the accommodation structure in 2 phases: the first one in collective shelters, the second in private accommodation. There are different forms of collective shelters, the most common one being former hospitals and hotels or former public institutions like schoolhouses or juvenile homes. In times of increased needs, most of the cantons offer subterranean collective shelters in civil defence facilities for usage. These shelters are particularly problematic, since the asylum applicants need to live underground for an uncertain amount of time. Even though the cantons try to limit the duration to a few weeks, the actual stay can be longer according to the general housing capacity for refugees in the respective canton.

Difficulties particularly arose in the housing of unaccompanied children. Many cantons reported having troubles in finding enough suitable buildings for their housing, since the requirements the centres need to fulfil are usually higher than for others. In 2025, the numbers of unaccompanied children remained high and the housing situation challenging.

The moment asylum seekers are transferred to an individual accommodation depends on the canton of allocation and its accommodation capacity. In most cases, asylum applicants may change from one accommodation system to another according to the stage of their procedure (i.e. the reception of a provisory admission or refugee status, the length of their stay in Switzerland or the degree of their integration)."

Asielzoekers worden bovendien stelselmatig onderworpen aan ingrijpende zoekingen op het lichaam zonder enige wettelijke basis. Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 103:

Asylum applicants are subject to body-search by security personnel every time they come back after going out of the centres. This applies even to children coming back from school, who are systematically searched in some centres, according to the NCPT. According to the NCPT, children and adults should be body-searched only in case of suspicion. Security personnel is also authorised to seize certain goods when asylum seekers enter or go out of the centre. The NCPT strongly criticizes the practice of confiscating food items and non-alcoholic drinks, highlighting that it is unjustified and does not rely on any legal basis.

Bovendien blijkt het beveiligingspersoneel zich occasioneel te bezondigen aan overmatig gewelddadig handelen. Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 104:

"During 2020, there was several cases in which violence escalated in the federal asylum centres. The media reported excessive use of physical force by security personnel. For further information, see previous versions of this report."

[=>Report of 2022: During 2020, there was a number of cases in which violence escalated in the federal asylum centres. The media reported excessive use of physical force by security personnel. According to the information received by the NCPT, the security personnel intervened several times with physical coercion (fixation on the ground), pepper gel and the use of the "reflection room" (see above). Repeatedly, bruises and hematomas resulted from the interventions. Several criminal proceedings were initiated against security staff, with allegations of disproportionate or arbitrary violence and abuse of authority. As noted above, the security staff is contracted from private companies.]"

Bovendien zijn verschillende van deze (ondermaatse) opvangstructuren bijzonder afgelegen, wat uiteraard aanzienlijke praktische problemen oplevert i.v.m. het zoeken van juridische bijstand, contact met familie of zelfs maar het bekomen van algemene informatie i.v.m. de asielprocedure. Zie eveneens AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Switzerland, 2025 Update – May 2026, blz. 96:

"The location of some centres is very remote. The Boudry and Giffers/Chevrilles federal centres as well as the centre of Les Verrières are, for example, characterised by their isolation.

(...)

It is more difficult to distinguish between deprivation of liberty and restriction of liberty in the case of isolated centres, given the lack of possibilities of social contacts with people outside the centre. The location of the centre is decisive for the question of whether restrictions amount to de facto deprivation of liberty. Accommodation on a mountain pass, for example, from where the nearest lively town can only be reached by means of transport that asylum seekers cannot afford, is generally to be considered a deprivation of liberty in accordance with the case-law of the ECtHR. In individual cases, the characteristics of a specific accommodation can lead to difficulties even in the case of less remote centres.

Such is the case if, for example, a person's physical condition makes it more difficult to establish social contacts: this could happen to vulnerable persons such as children, the elderly or people with physical disabilities. Not only social contacts, but also access to legal assistance can be rendered difficult by the location of the centre, leading to significant obstacles in terms of access to an effective legal remedy."

d. Conclusie

4.

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Zwitserland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Zwitserland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Zwitserland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

5.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Zwitserland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

6.

Ook individueel werd de situatie van verzoeker onvoldoende onderzocht in het kader van een schending van art. 3 EVRM. Immers, er werd eerder na afloop van de procedure telkens geld geëist van verzoeker (750 Zwitserse Frank en nadien 2.000 Zwitserse Frank) louter in het kader van diens asielprocedure. Geld waarover verzoeker niet beschikte en hetgeen eens te meer bevestigt dat de procedure in Zwitserland niet kosteloos kan worden gegarandeerd. Nochtans is de asielaanvraag van verzoeker prangend en actueel: verzoeker betreft immers een politiek vluchteling. Zijn broer sneuvelde eerder in de gelederen van de PKK. Zowel verzoeker als diens broer waren destijds politiek actief binnen de YPG. Als Koerd werd verzoeker diverse malen aangevallen door fascisten: in 2017 werd verzoeker op drie plaatsen beschoten en in 2022 werd de winkel van verzoeker met vuurwapens aangevallen, reden waarom verzoeker met vrees om zijn leven Turkije ontvluchtte.

2.3. NOPENS HET MOEILIJK TE HERSTELLEN NADEEL

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekende partij.

De DVZ heeft geen grondig onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar arrest CCE n° 153 091, 22 september 2015.

Specifiek betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bepaalt dat arrest het volgende:

"3.4. Troisième condition: le risque de préjudice grave difficilement réparable

3.4.1. L'interprétation de cette condition

Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable. En ce qui concerne l'exigence qu'un risque de préjudice grave difficilement réparable soit démontré, la partie requérante ne peut se limiter à des imprécisions et à des généralités. Elle doit, au contraire, invoquer des éléments très concrets dont il ressort qu'elle subit ou risque de subir personnellement un préjudice grave difficilement réparable. En effet, il doit être possible, pour le Conseil, d'estimer avec une précision suffisante s'il existe un risque de préjudice grave difficilement réparable et, pour la partie défenderesse, de se défendre à l'égard des faits et des arguments allégués par la partie requérante. La partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cfr CE, 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté *prima facie* à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la Convention européenne des droits de l'Homme, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

3.4.2. L'appréciation de cette condition

Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel qu'il est décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen puisqu'elle affirme notamment que l'exécution de l'acte attaqué aura pour conséquence qu'elle sera exposée à la violation des droits garantis par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, risquant de se retrouver sans ressources ou possibilité d'être hébergée, victime d'un système d'accueil saturé par la crise de l'asile de l'été 2015."

In casu is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident, gelet op de informatie die hoger werd aangehaald (verwezen wordt naar het AIDA-rapport) - "aucune personne raisonnable ne peut le contester" - een redelijk persoon kan niet ontkennen dat verzoeker in geval van terugkeer een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te beurt zal vallen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt rechtstreeks uit de ingeroepen middelen: de uitvoering van de bestreden beslissing zal ertoe leiden dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een schending van zijn rechten, gevrijwaard door artikel 3 EVRM."

2.2.2. Artikel 3 van de wet 29 juli 1991, net als artikel 2 van dezelfde wet, hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de bepalingen aan waarop zij gegrondvest is. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* dan ook niet aangetoond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel eigenlijk eerder beoordeeld dient te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.2.5 In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

2.2.6 Uit het administratief dossier blijkt dat de Zwitserse autoriteiten instemden met de overdracht van verzoekende partij en dit op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening. Verzoekende partij blijkt immers gekend te zijn bij de Zwitserse autoriteiten omwille van een eerder verzoek om internationale bescherming dat zij ter plekke indiende en dat sedertdien werd afgewezen.

2.2.7 Verzoekende partij ontkent niet dat de Zwitserse autoriteiten principieel bevoegd zijn voor haar verzoek om internationale bescherming.

Doorheen haar verzoekschrift meent verzoekende partij echter dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Zwitserland onderworpen zou kunnen worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden. Tijdens de asielprocedure zouden verzoekers om internationale bescherming geen effectieve toegang hebben tot rechtsbijstand. Met name in graad van beroep zou dit gelden en in deze zin verwijst verzoekende partij naar het meest recente AIDA-rapport. Daarnaast zou de duur van de asielprocedure ruim de wettelijk voorziene termijn overschrijden, zouden er onvoldoende neutrale tolken aanwezig zijn en zou de beroepsprocedure in Zwitserland geen volle rechtsmacht hebben. Als Dublinterugkeerder zou verzoekende partij daarenboven het risico lopen om weliswaar een nieuw onderzoek van haar verzoek te ondergaan, maar zonder materiële hulp. Daarnaast zouden ook de materiële opvangomstandigheden te wensen overlaten met onder meer ook zoekingen op het lichaam zonder gegronde reden. Er zou sprake zijn van geweld vanwege het personeel in de opvangcentra. Voor dit geheel verwijst verzoekende partij uitsluitend naar citaten uit het AIDA-rapport. Er zou ook enkel gebruik gemaakt worden van de informatie die verwerende partij uitkomt en niet van de informatie die het standpunt van verwerende partij tegensprekt.

2.2.8 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt

artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

2.2.9 De bestreden beslissing houdt in dat verzoekende partij zal worden overgedragen aan Zwitserland, nu verzoekende partij ter plaatse in 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat sedertdien afgewezen werd. Daarenboven hebben de Zwitserse autoriteiten zich op 4 mei 2026 akkoord verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Zwitserse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Ofschoon artikel 3, (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling

van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.10 Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van deze beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM (en tevens artikel 4 van het Handvest), waarbij verwerende partij uiteindelijk vastgesteld heeft: *“We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Zwitserland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele

gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

2.2.11 Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die in essentie stelt dat de verwerende partij voornamelijk steunt op het laatste AIDA-rapport 2024 (*update* nogmaals in mei 2025) en dan nog op een selectieve lezing van dit AIDA-rapport, om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. In ieder geval zijn de gegevens die verzoekende partij aanvoert in verband met het AIDA-rapport van recentere datum niet van aard om de vaststellingen in het eerdere rapport tegen te spreken, wel integendeel.

In het administratief dossier kan vastgesteld worden dat verzoekende partij bij haar gehoor op 23 april 2026 verklaart dat zij geadviseerd werd door haar broer om naar België te komen omdat de geboden hulp hier goed zou zijn, dat zij niet ontkent reeds in Griekenland en Zwitserland geweest te zijn, waarbij zij over de opvang in beide landen met geen woord rept. Zij vreest wel bij een overdracht aan Zwitserland gedwongen te worden terug te keren naar Turkije. Dit is dan ook in essentie daadwerkelijk de kritiek van verzoekende partij op de overdracht naar Zwitserland.

Doorheen haar verzoekschrift werpt zij bij monde van haar raadsman verder nog erg algemeen op dat er in Zwitserland problemen zouden zijn met de procedure van verzoeken om internationale bescherming waarbij zij wijst op beweerdelijk vaak voorkomende problemen bij de communicatie met tolken; verder zouden er problemen zijn bij de beroepsinstantie tegen beslissingen in dit kader waardoor de procedure uiteindelijk niet effectief zou zijn. Bij een volgend verzoek om internationale bescherming zou er losjes omgesprongen worden met de procedure en zou een opvang niet gegarandeerd zijn.

Daarnaast zou verzoekende partij in Zwitserland het risico lopen op verwijdering naar haar land van herkomst.

2.2.12 Verzoekende partij verduidelijkt niet om welke reden het consulteren van het meest recente AIDA-rapport in combinatie met de voormelde informatie niet afdoende zou zijn om de situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland te beoordelen. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt ook niet, zoals zal blijken uit wat volgt, dat verwerende partij bepaalde objectieve informatie ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

2.2.13 Waar de verzoekende partij in het algemeen doorheen haar verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij enkel rekening wenst te houden met de gegevens uit deze rapporten die haar goed uitkomen, doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Zwitserland, dat dit de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aantast, alsook waar zij meent dat de verwerende partij zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, kan zij geenszins gevolgd worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij wijst op het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch eveneens melding maakt van het feit dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, alsook dat de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Zwitserland, door onder meer het AIDA-rapport 2024 met *update* in 2025 in ogenschouw te nemen waarna zij heeft geoordeeld dat, hoewel het AIDA-rapport mogelijks beperkte kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zwitserland, deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Zwitserse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij enkel de argumenten in rekening neemt uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat volgt, dat er bepaalde relevante informatie blijkt uit het AIDA-rapport waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op verschillende aspecten van de opvang en de asielprocedure in Zwitserland en de problemen die daarbij kunnen rijzen, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat enkel verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat de verwerende partij niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen, noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Zwitserland, waarbij

de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het mogelijk falen van het huidige beleid in Zwitserland, minstens toont de verzoekende partij niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke gekende feitelijkheden de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende rekening heeft gehouden of omtrent welke aspecten of op welke wijze het onderzoek van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet voldoende uitgebreid is. Evenmin maakt zij, gelet op wat volgt, met haar betoog aannemelijk dat het onderzoek niet correct werd gevoerd.

2.2.14 Verzoekende partij plaatst in haar verzoekschrift kanttekeningen bij de opvang in Zwitserland. Dit mag echter sterk verwonderen nu zij reeds ter plaatste was en kon genieten van opvang in Zwitserland en aan de diensten van verwerende partij met geen woord gerept heeft over dergelijke problemen. De Raad stelt zich dan ook de vraag waarom verzoekende partij in haar verzoekschrift nog een dergelijk argument aanvoert en wat haar belang daarbij is. In ieder geval verklaart het verzoekschrift van 1 juni 2026, enkele luttele weken later, niet waarom de toestand in Zwitserland intussen beweerdelijk danig verslechterd zou zijn wat het opwerpen van dit argument zou kunnen toelaten.

De bestreden beslissing bevat bovendien uiteraard een onderzoek naar de omstandigheden op dit vlak. Hieruit blijkt dat zij die naar aanleiding van de Dublinprocedure aan Zwitserland worden overgedragen, bij aankomst worden opgevangen door de politie. In een terugnamesituatie moeten zij zich melden bij de migratieautoriteiten van het toegewezen kanton. In een overnamesituatie worden zij door de politie doorverwezen naar een federaal asielcentrum. Ze krijgen een vervoersticket en indien nodig wordt zelfs transport georganiseerd. Volgens het AIDA-rapport ondervinden deze personen geen belemmeringen. Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang, waaronder accommodatie, voeding, gezondheidszorg en beperkte financiële steun. Deze opvang kan, enkel onder bepaalde voorwaarden, worden verminderd of opgeschort. Iedereen in Zwitserland heeft recht op noodhulp. Er zijn geen meldingen van opvangtekorten of overbevolking.

De beweringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift spreken deze bevindingen niet tegen.

2.2.15 Inzake de procedure stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot rechtsbijstand en dat de procedure gemiddeld beperkt blijft tot 176 dagen. Bepaalde aspecten kunnen kritisch bekeken worden, maar ook hier leidt de uiteindelijke beslissing van verwerende partij, zoals reeds vermeld, tot de conclusie dat er geen sprake is van procedures die de minimale normen in dit verband zouden respecteren.

Verzoekende partij heeft ook op dit vlak overigens geen enkele opmerking gegeven wanneer haar hiertoe de kans geboden werd. Van enige tolkenproblemen is geen sprake in de algemene gegevens. Verzoekende partij beklaagt zich over een beweerdelijk probleem bij de beroepsinstanties bij de procedure om internationale bescherming. Ook op dit vlak stelt de Raad zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument op te werpen nu zij ervoor koos om Zwitserland te verlaten en haar kansen elders te wagen en geen beroep aan te tekenen bij de Zwitserse beroepsinstanties en zij dan ook niet kan bogen op eventuele negatieve ervaringen in deze graad van de procedure.

Opnieuw toont verzoekende partij nergens ook maar enigszins aan dat de procedure in Zwitserland niet zou beantwoorden aan de minimale basisnormen ter zake.

2.2.16 De huidige beslissing betreft een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) naar Zwitserland en niet naar Turkije. De op heden voorliggende beslissing geeft enkel aan dat verzoekende partij zich dient te begeven naar Zwitserland. Zoals de bestreden beslissing terecht aangeeft, kan verzoekende partij in Zwitserland mogelijke bezwaren tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst ter plekke tijdig en nuttig aanvoeren en is het huidige betoog in dit kader minstens erg voorbarig. De bestreden beslissing heeft ook dit aspect reeds ernstig afgewogen.

2.2.17 Verzoekende partij gaf zelf nog aan op aanraden van haar broer naar België gekomen te zijn. Wat dit precies inhoudt, geeft verzoekende partij niet aan en al evenmin merkt zij op dat de nabijheid van haar broer onontbeerlijk zou zijn. Wel integendeel, vermits zij zelf verklaarde dat het haar niet veel uitmaakt waar zij haar procedure kan doorlopen en zij zelfs geen probleem heeft met Griekenland. Los daarvan is de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat onvoldoende om een uitzondering toe te laten op de regels met betrekking tot de interstatelijke afspraken voor het behandelen van een verzoek om internationale bescherming.

2.2.18 De Raad wijst er bovendien op dat de overdracht naar Zwitserland plaats zal vinden na een uitdrukkelijk akkoord vanwege Zwitserland en dit op basis van artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening waarbij deze overdracht de verplichting inhoudt om de betrokken persoon over te nemen en te zorgen voor passende regeling van zodra deze aankomt in de ontvangende lidstaat waarbij verzoekende partij het niet hard kan maken dat zij niet zou kunnen genieten van deze bijstand.

2.2.19 Zij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoekende partij merkt dan wel op dat er haar geld gevraagd zou zijn tijdens de procedure om internationale bescherming. Dit betreft echter een loutere bewering zonder dat daar ook maar enig concreet bewijs of begin van bewijs van voorligt.

2.2.20 Verzoekende partij brengt slechts algemene informatie bij zonder dat ze enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op haar persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoekende partij bijvoorbeeld niet aan dat zij in Zwitserland geen of nauwelijks toegang zal krijgen tot een opvangplaats die dan ook nog eens ondermaats zou zijn.

Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekster bij een overdracht naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering en/of onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.21 Verzoekende partij heeft met haar betoog de grondslag van de vaststelling van de verwerende partij niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zwitserland, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Zwitserse instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

2.2.22 Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Zwitserland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Zwitserland.

Een schending van deze artikelen, of van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, kan dan ook niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij kan niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige, kennelijke onredelijke of onevenredige wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van onder meer ook de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.23 Er dient derhalve te worden vastgesteld dat, er in zoverre er al sprake zou zijn van een ontvankelijk middel, geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.2.24 De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. DE WILDE